

Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 11.05.1998, sp. zn. 9 To 136/98, ECLI:CZ:KSPL:1998:9.TO.136.1998.1

Číslo: 65/1999

Právní věta: Naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 odst. 1 písm. b) tr. zák. nevylučuje skutečnost, že poškozená osoba mladší osmnácti let již vedla sexuální život před závadným jednáním pachatele vůči ní, a to popřípadě i život nemravný; pro naplnění objektivní stránky tohoto trestného činu totiž postačí, aby jednání pachatele mající znaky svádění v ní negativní návyky utvrzovalo a posilovalo.

Soud: Krajský soud v Plzni

Datum rozhodnutí: 11.05.1998

Spisová značka: 9 To 136/98

Číslo rozhodnutí: 65

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Ohrožování výchovy mládeže

Předpisy: 140/1961 Sb. § 217 odst. 1 písm. b)

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 65

Naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 odst. 1 písm. b) tr. zák. nevylučuje skutečnost, že poškozená osoba mladší osmnácti let již vedla sexuální život před závadným jednáním pachatele vůči ní, a to popřípadě i život nemravný; pro naplnění objektivní stránky tohoto trestného činu totiž postačí, aby jednání pachatele mající znaky svádění v ní negativní návyky utvrzovalo a posilovalo.

(Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 5. 1998 sp. zn. [9 To 136/98](#))

Krajský soud v Plzni zamítl odvolání obviněného M. S. a okresního státního zástupce v Sokolově proti rozsudku Okresního soudu v Sokolově ze dne 17. 2. 1998 sp. zn. 5 T 13/98.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Sokolově ze dne 17. 2. 1998 sp. zn. 5 T 13/98 byl obviněný M. S. odsouzen za trestný čin kuplířství podle § 204 odst. 1 tr. zák. výroku napadeného rozsudku a za trestné činy omezování osobní svobody podle § 231 odst. 1 tr. zák., kuplířství podle §

204 odst. 1, 2, odst. 3 písm. c) tr. zák. a ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 písm. b), § 204 odst. 3 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání tří roků, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou.

Trestného činu kuplířství podle § 204 odst. 1 tr. zák. se měl obviněný dopustit tím, že dne 10. 11. 1997 vylákal do svého bytu pod záminkou zajištění zaměstnání Z. B., se kterou se dohodl, že bude v jeho bytě provozovat prostituci s osobami vietnamské národnosti, které pro tento účel sjedná, přičemž za každý pohlavní styk obdrží finanční úhradu, jež bude odpovídat druhu a způsobu pohlavního styku. Po této domluvě Z. B. dne 11. a 12. 11. 1997 v bytě obviněného uskutečnila pohlavní styk a osobou vietnamské národnosti, přičemž v obou případech obdržela částku 500 Kč. Tytéž částky si ponechal také obviněný.

Trestného činu omezování osobní svobody podle § 231 odst. 1 tr. zák., kuplířství podle § 204 odst. 1, 2, odst. 3 písm. c) tr. zák. a ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 písm. b) tr. zák. se měl obviněný dopustit tím, že dne 12. 11. 1997 do svého bytu v Ch. vylákal pod záminkou projednání zaměstnání M. L. a M. P., kterým po příchodu do bytu sdělil, že místo práce servírek budou vykonávat práci v "sexklubu", a potom, co jmenované tuto nabídku odmítly, jim bránil v opuštění bytu. Zamkl vstupní dveře, klíč uschoval, na žádost poškozených nereagoval a zadržoval je v bytě až do příchodu dvou dosud nezjištěných osob vietnamské národnosti. Potom M. P. uchopil za ramena a uzamkl ji v obývacím pokoji. Když došlo k pohlavnímu styku mezi M. P. a osobou vietnamské národnosti, přijal od této osoby blíže neurčenou finanční hotovost. V době, kdy probíhal pohlavní styk M. P. s nezjištěným mužem, zadržoval obviněný M. L. v prostoru kuchyně, činil jí různé sexuální návrhy, bránil jí v pomoci M. P. a přivolání pomoci a oběma umožnil odejít z bytu asi po dvaceti minutách, kdy došlo k ukončení pohlavního styku mezi M. P. a nezjištěným mužem.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání obviněný a okresní státní zástupce v Sokolově.

Odvolání okresního státního zástupce v Sokolově bylo podáno v neprospěch obviněného a směřovalo proti výroku o vině pod bodem 2) napadeného rozsudku, u něhož má odvolatel zato, že jednání obviněného by mělo být posouzeno ve shodě s podanou obžalobou, tj. vedle trestného činu omezování osobní svobody podle § 231 odst. 1 tr. zák. a ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 písm. b) tr. zák. jako pomoc k trestnému činu znásilnění podle § 10 odst. 1 písm. c) a § 241 odst. 1 tr. zák. Nesouhlasil s hodnocením důkazů, jak to učinil okresní soud. Okresní soud podle něj nesprávně uvedl, že občan vietnamské národnosti nemusel způsob odporu poškozené M. P. chápat jako vážně míněný, neboť pro toto tvrzení nejsou ve spise žádné podklady. Pokud by i krajský soud tento právní názor okresního soudu potvrdil, není podle názoru odvolatele tato část jednání ze strany občana vietnamské národnosti pro posouzení celého jednání ze strany obviněného rozhodující. Rozhodující je naopak skutečnost, že poškozená odmítla poskytovat sexuální služby za úplatu a v tomto směru s obviněným neuzavřela žádnou dohodu. Její projev nesouhlasu byl míněn zcela vážně, protože z bytu s druhou poškozenou chtěly neprodleně odejít po přednesení nabídky ze strany obviněného. Z bytu je však obviněný nepustil, vyčkal příchodu občana vietnamské národnosti, nabídl mu jednu z dívek a potom dívku za použití násilí strčil do obývacího pokoje. Za této situace je vhodné konstatovat, že obviněný si byl vědom toho, že poškozená odmítala sexuální služby poskytovat, a přesto ji do obývacího pokoje strčil, i když věděl, že občan vietnamské národnosti chce pohlavní styk. Proto si musel být vědom i toho, že může dojít k uskutečnění pohlavního styku za použití násilí, neboť z praxe je zřejmé, že dochází ke znásilnění i v různých erotických klubech, kdy nejsou respektovány žádosti žen poskytujících sexuální služby. Tento názor v podstatě vyslovil i okresní soud, který hodnotil jednání občana vietnamské národnosti, protože způsob odporu nemusel muž vietnamské národnosti chápat jako odpor vážně míněný. V tomto směru je také nelogické, aby soud ve skutkové větě konstatoval, že obviněný bránil M. L. pomoci M. P. Lze si tedy klást otázku, proč by poškozená

M. L. bránila poškozenou M. P., pokud by tato pohlavní styk uskutečňovala dobrovolně či po předešlé dohodě s obviněným. Je proto nutné konstatovat, že obviněný si musel být vědom, za jakých okolností poškozenou do obývacího pokoje strčil, neboť věděl, že dojde k pohlavnímu styku a že pohlavní styk nemusí být ze strany poškozené dobrovolný, a proto musí být odpovědný za následek, který nastal. Navrhl proto, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a ve věci sám rozhodl. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni intervenující ve veřejném zasedání před krajským soudem pak uvedla, že pokud jde o trestný čin ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 písm. b) tr. zák., je možno přisvědčit námitkám uplatněným v odvolání obviněného, neboť lze mít zato, že působení obviněného na poškozené nebylo způsobitelné nepříznivě ovlivnit chování poškozené M. P., která sexuální život vedla prakticky od svých čtrnácti let, jak vyplynulo z obsahu provedeného dokazování.

Obviněný v odůvodnění odvolání uvedl, že je pravda, že sjednal na základě inzerátu děvčata k provozování sexu, a to jak pro svoji potřebu, tak i proto, aby si děvčata finančně pomohla. Násilím je však k ničemu nenutil a mohla se sama rozhodnout, navíc jednání nebylo dlouhodobé. Pokud M. P. uváděla, že ji k něčemu nutil a že si nevzala žádné peníze, není to pravda. Domníval se, že se M. P. a M. L. domluvily na jiném tvrzení průběhu událostí, než tomu ve skutečnosti bylo. Vysvětluje si to tak, že M. P. si myslela, že za sex od Vietnamce dostane více peněz, a dále mohla mít obavu ze zranění prsu a případně z toho, jak to říci matce či lékaři. Rovněž nevěděl, kolik let je M. P. Je sice pravda, že chtěl vědět měsíc, ve kterém se děvčata narodila, ale jen proto, že se zajímá o horoskopy. Z toho důvodu je požádal, aby mu napsala jméno a den v měsíci, kdy se narodila. Z hlediska znamení však byla pro něj nezajímavá, a proto lístky zahodil. Pokud jsou mu vytýkány rozpory ve výpovědích, namítl, že když byly prováděny konfrontace se svědkyněmi, nebyl schopen se řádně vyjádřit k daným otázkám, protože odpovědi svědkyň byly velice dlouhé, nedalo se vše pozorně sledovat a na všechny výroky reagovat. Proto se mohlo snadno stát, že přehlédl některé důležité rozpory. Pokud chtěl okamžitě něco namítnout, nebylo mu to umožněno.

Dále uvedl, že trest, který mu byl uložen, je tvrdý ve své nepodmíněnosti, zejména s ohledem na osobu poškozené M. P. Domáhal se uložení podmíněného trestu odnětí svobody s vyslovením dohledu ve smyslu § 60a tr. zák., neboť v jeho případě k nápravě postačí pohružka výkonem trestu. S ohledem na odstup doby nepovažuje za správné, že soud při stanovení výše trestu přihlížel k jeho předchozímu odsouzení z let 1974 a 1977 jako k přitěžující okolnosti. Navrhl proto, aby krajský soud zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině i trestu, zprostil jej viny z trestného činu ohrožování mravní výchovy mládeže a pomoci k trestnému činu znásilnění a uložil mu podmíněný trest odnětí svobody s dohledem.

Krajský soud z podnětu podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž mohli odvolatelé podat odvolání, i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a dospěl k těmto závěrům:

V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, byly okresním soudem provedeny všechny dostupné důkazy významné pro náležité objasnění skutkového stavu věci a bylo v něm postupováno podle ustanovení trestního řádu, včetně těch, jimiž má být zajištěno právo na obhajobu. Skutková zjištění učiněná soudem mají oporu v provedených důkazech zhodnocených způsobem odpovídajícím ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., a krajský soud je považuje za správná.

Jednání popsané pod bodem 1) výroku napadeného rozsudku obviněný v opakovaných výpovědích v podstatě doznal a žádný z odvolatelů také proti skutkovým zjištěním okresního soudu či právní kvalifikaci skutku nevznesl žádné výhrady. Krajský soud proto v těchto směrech odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku.

Pokud jde o skutek popsaný pod bodem 2) výroku rozsudku, okresní soud nepochybil, opřel-li

skutková zjištění o opakované shodné výpovědi poškozených M. L. a M. P., které se shodují i s obsahem dalších provedených důkazů tak, jak na to poukazuje v odůvodnění napadeného rozsudku okresní soud. Krajský soud se ztotožňuje i s hodnocením postupných výpovědí svědkyně Z. B. ve vztahu k tomuto skutku tak, jak je popsáno v odůvodnění napadeného rozsudku. Námitku odvolatele, že nevěděl, kolik je M. P. let, krajský soud neakceptoval, neboť ze shodných opakovaných výpovědí M. P. i M. L. vyplývá, že na požádání obviněného mu napsaly lísteček s adresou a s daty narození, který obviněný četl, neboť se bezprostředně poté s nimi bavil o tom, ve kterém znamení zvěrokruhu jsou narozeni. Ostatně tuto skutečnost obviněný ani nepopíral, pouze tvrdil, že aniž je četl, zahodil je do koše. Tvrzení obviněného, které uplatnil až v rámci podaného odvolání, že je pravda, že chtěl vědět měsíc, ve kterém se děvčata narodila, protože se zajímá o horoskopy, a z toho důvodu je požádal, aby mu napsala pouze jméno a den v měsíci, kdy se narodila, nepovažuje krajský soud za nic jiného, než dodatečně uměle zkonstruovanou obhajobu, která neodpovídá skutečnosti.

Na podkladě výsledku provedeného dokazování dospěl okresní soud též ke správnému závěru, že jednání obviněného pod bodem 2) výroku rozsudku naplnilo skutkové znaky trestného činu omezování osobní svobody podle § 231 odst. 1 tr. zák., trestného činu kuplířství podle § 204 odst. 1, 2, odst. 3 písm. c) tr. zák. a trestného činu ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 písm. b) tr. zák. Pokud jde o námitky státního zástupce uplatněné v podaném odvolání proti v pořadí druhé právní kvalifikaci skutku, je možno dodat jen tolik, že použití fyzického násilí obviněným vůči poškozené M. P., které spočívalo v neočekávaném jejím vstrčení do pokoje k občanu vietnamské národnosti a její uzamčení s ním v pokoji, nepochybně směřovalo k zamezení jejího předpokládaného odporu s pohlavním stykem s cizím mužem, což by nasvědčovalo kvalifikaci činu užitě v podané obžalobě. Je však třeba na druhé straně uvést, že nebyl opatřen žádný důkaz o tom, že obviněný věděl, že Vietnámec hodlá vykonat s poškozenou M. P. nedobrovolný pohlavní styk formou soulože, neboť za pohlavní styk je možno v širším slova smyslu považovat jakýkoliv způsob ukájení pohlavního pudu na těle jiné osoby. Vietnamský občan mohl na poškozené vymáhat nejenom soulož, ale také nedobrovolný orální sex či jiné sexuální praktiky. To, že čin obviněného měl napomoci k násilné souloži, nebylo s jistotou prokázáno žádným z provedených důkazů při absenci výpovědi dosud neustanoveného muže vietnamské národnosti. Za těchto pochybností o subjektivní stránce jednání obviněného lze souhlasit s kvalifikací činu, kterou zaujal v napadeném rozsudku okresní soud, neboť obžalovanému s jistotou nelze přičítat zavinění k pomoci k trestnému činu znásilnění. Ostatně na základě výsledku dokazování provedeného v hlavním líčení soudem užitě kvalifikace navrhoval i státní zástupce v závěrečné řeči před procesním soudem.

Krajský soud se ztotožnil i s kvalifikací jednání obviněného jako trestného činu ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 písm. b) tr. zák., když má zato, že na trestnost jednání obviněného podle citovaného ustanovení trestního zákona nemá podstatný vliv to, zda osoba mladší 18 let již před závadným jednáním obviněného sexuální život vedla, případně i život nemravný, neboť pro naplnění skutkové podstaty tohoto trestného činu postačí, aby jednání obviněného v ní negativní návyky utvrzovalo a posilovalo. Nejenom samotné jednání, k němuž ji obviněný přiměl, ale i jeho přímé vyzývání a navádění k tomu, aby se živila ve svém věku prostitucí, kterou si snadno a lehce obstará prostředky k obživě, je nutno považovat za svádění k zahálčivému a nemravnému životu ve smyslu citovaného zákonného ustanovení. Proto je krajský soud názoru, že jednání obviněného vykazuje trestním zákonem požadovaný stupeň společenské nebezpečnosti, tedy stupeň nebezpečnosti pro společnost vyšší než nepatrný. Proto i tuto právní kvalifikaci jednání obviněného ponechal v napadeném rozsudku beze změny.

Dále se krajský soud zabýval výrokiem o trestu, který rovněž shledal správným.